

Marc Vilarrubias i Eloi Virgili són el baix i el guitarra de La Terrasseta de Preixens, un grup de sis joves de Tàrrrega i un d'Igualada, el Marc, que s'està forjant un futur gràcies a l'èxit dels seus concerts. Toquen a Golmés (Pla d'Urgell), el 3 d'agost; a Preixana (Urgell), el 10, i a Alpicat (Segrià), el 23.

—*Rapinyaires* inclou una cançó d'aires balcànics, “Anem a les caver-nes”; una mena de cúmbia, “Con-fós”, rumba, pop, rock... Com heu arribat a tants estils diferents?

—M. VILARRUBIAS: Busquem tocar gèneres diferents. Potser vam començar d'una manera una mica erràtica, però després hem vist que és una bona fórmula per a no avorir tant en els discos com en directe. De vegades hi ha grups boníssims, però especialitzats en una sola cosa —ska per exemple— i al final cansen.

—Té intenció de cara al directe, sobretot?

—ELOI VIRGILI: Sí, la idea sempre ha estat animar la festa. Ja en el primer disc, després de dues rumbes, vam dir: “Ara no hi tornem, fem una ranxera”. “Vinga”. I, a la quarta, vam fer un ska... L'objectiu és fer festa amb tots els gèneres diferents i sorprendre.

—No heu trobat el vostre propi estil, potser?

—M. VILARRUBIAS: Precisament, en acabar aquest segon disc, algú va dir: “Nois, ens estem estancant, perquè hem tornat a fer de tot”.

—E. VIRGILI: És la línia de la Terras- seta i és el que ens agrada.

—M. VILARRUBIAS: Sí, si fem un tercer disc continuarà en aquesta línia. I, vulguis o no, de fil conductor, n'hi ha, tant si t'ho mires per la música com per les lletres —que tenen totes un punt d'humor, un punt festiu, i si alguna té un punt trist, també té una part ballable.

—Per què us dieu “La Terrasseta de Preixens”?

—E. VIRGILI: La història va començar a Preixens, que és un poble de la Noguera, al costat d'Agramunt. L'Albert, el cantant, estiujejava al poble del costat, que és Pradell, i ens vam començar a reunir al bar de Preixens, a la terrasseta. Bé, si els de les havaneres perquè toquen en un lloc es diuen Port

La Terrasseta de Preixens és un grup de Tàrrrega que combina estils en benefici de la festa i el directe. El seu segon disc, ‘Rapinyaires’, es descarrega gratuïtament de la seva web.

NOEMÍ ELIAS

D'esquerra a dreta, Eloi Virgili i Marc Vilarrubias —els entrevistats—, Ramon Llavall, Jordi Palou,

“Ens estem estancant, perquè hem tornat a fer de tot!”

Bo, nosaltres ens vam acabar dient La Terrasseta de Preixens.

—“Anem a les caver-nes” és una crítica a la societat contemporània o no? Primer dieu “L'apocalipsi ha arribat, he quedat desconnectat” i després, “Tecnologia feta a mida t'ha robat la vida”.

—E. VIRGILI: És una reflexió. Si ens quedem sense tota la tecnologia que ens envolta, anem a les caver-nes o què fem? Som tan dependents de la tecnologia que no podem concebre què passaria.

Vam trobar que era un tema interessant per a reflexionar i per a fer una cançó divertida.

—El final de la cançó és perfecte per a un concert: “Anem a les caver-nes (...) Cagarem al bosc i encendrem el foc quan es faci fosc”.

—E. VIRGILI: Ens feia molta por en els directes, perquè, en gravar el disc vam tenir la gosadia d'acabar la cançó i enganxar aquesta tonada. Però hem vist que funciona igualment: acabem la cançó, marxem tots de l'escenari i

Albert Sala, Javi Tanarro i Roger Pasqual.

es queden dos cantants sense música. I funciona.

—M. VILARRUBIAS: És que “Anem a les cavernes” l’any passat la tocàvem en directe com un *swing*, tenia una estrofa més completa i era diferent. Però un dia a l’assaig no sé què va passar que van anar sortint aquests canvis. Llavors aquesta tornada va quedar desplaçada cap al final.

—El Petit de Cal Eril us acompanya a “Muntanyes”.

—M. VILARRUBIAS: Sí, “Muntanyes” és com un *reggae* que sona una mica com The Police, sobretot per les guitarres, i al final es fa més rockera.

—L'altra més rockera és “Rapinyaires”.

—E. VIRGILI: Sí, clarament. Aquesta sí que és cançó denúncia, he, he.

—Denuncieu els qui tenen molta barra. Per què dona nom al disc?

—E. VIRGILI: Per marcar una línia continuista: el primer disc es deia *El gran desgraciat*, no perquè parlés d'un

paio amb mala sort sinó perquè és un tipus que no té gens de gràcia. Aquí els rapinyaires no són els ocells sinó els qui van per la vida amb una actitud rapinyaire: “Dona’m un cigarro”, “Tens un euro per un cafè?”...

—Amb en Quico Pi de la Serra can-teu la seva “Si els fills de puta vole-sin”. El seu repertori és molt extens. Per què aquesta cançó?

—E. VIRGILI: Vam començar a tocar-la en els directes fa dos anys perquè ens agradava. La gent ens va demanar que, si us plau, la gravéssim, perquè en principi no ho teníem previst. Com el públic és, al capdavant, qui ens fa moure i qui ens dona per menjar, ens vam posar en contacte amb en Quico i l’experiència va ser molt bona.

—Ja va bé una reivindicació de Pi de la Serra. D’altres són homenatjats cada tres per quatre.

—M. VILARRUBIAS: Potser perquè ell deia les coses d’una manera més explícita i va ser més *hardcorillo*. Però, de tota manera, tothom té aquesta cançó al cap i està molt bé que vingui una institució com Quico Pi de la Serra a tocar amb uns xavalets de Tàrraga i que li encanti la idea i el vegis emocionat.

—El productor ha estat Marc Ser-rats, de Xerramequ Tiquis Miquis. Com ha anat?

—M. VILARRUBIAS: Som set i, si tots set discutim, no s’avança gaire. Sobre-tot en música, tothom té moltes idees i proposa coses molt diferents. Per tant, necessitàvem algú que ens digués això és més bo i això és més dolent. Ja el vam triar amb ell perquè buscàvem una actitud que no imposés sinó que ens permetés dialogar i de qui poguéssim aprendre. I així va ser.

—El disc, l’heu finançat des de Ver-kami i doneu lliure accés. Per què?

—E. VIRGILI: Mig disc, el maxi-sin-gle que s’ha editat abans, l’hem pogut gravar gràcies a guanyar el concurs de l’Engresca’t —que volia dir gravar i anar a tocar a la Telecogresca— i l’altra meitat vam fer un *verkami*, que també és una eina per a publicitar-te, i ens va anar molt bé. Al principi costava però vam fer el vídeo d’“Anem a les cavernes” i la gent va respondre molt bé.

—Ja sou molts grups que ho prefe-riu fer així.

—M. VILARRUBIAS: Sí, ha canviat el model. Abans feies un grup i la dis-

cogràfica et deia per on havies d’anar —encara que no deuen ser totes iguals—, però nosaltres vam començar com un grup d’amics, ens ho hem autogestionat tot, ens portem la contractació nosaltres i la idea d’anar a una productora i que ens poguessin tallar les ales no ens feia gràcia. I ens feia por: no hem anat a trucar a cap porta, tampoc.

—E. VIRGILI: Tot surt d’una necessitat. Si hi ha Verkami és perquè la gent ho necessita i se n’hi van.

—En tot cas és clar que, si els discs havien servit mai per a finançar un grup, ara us financeu pels directes i el disc és la presentació.

—E. VIRGILI: Sempre hem portat la idea de vendre’l quasibé a preu de cost, perquè la gent et pugui escoltar. Nosaltres sempre hem treballat amb crèdit Commons: tenim els drets però no hem volgut mai treure un benefici explícit de la cançó. I tots els CDs estaran descar-regables des de la web. El que volem és que els agradi i ens vinguin a veure.

—“Confós” és l’aventura d’un por-quet que fuig de l’escorxador a ritme de cúmbia i ska?

—M. VILARRUBIAS: És una lletra di-vertida però a la vegada molt profunda. Parla una mica de tots els que estem treballant en una cosa que no ens agrada. En aquest cas és un porc que treballa en un escorxador i està destinat a morir-hi. I deixa la feina, i la dona encara s’empenya perquè l’ha deixada.

—Que us fa por que us domesti-quin?

—M. VILARRUBIAS: Una mica l’àn-sia de llibertat que tots tenim, a la feina sobretot, i el repte de poder decidir què fer o no fer amb la teva vida.

—La feina de músic deu ser més lliure, oi?

—Sí, tant de bo, tant de bo... si poguéss considerar-se una feina.

—A “No tinc son” convidau Tomeu Penya. De Ponent a Llevant?

—Feia molt temps que volíem col-laborar amb en Tomeu, perquè ens agra-dava molt com a personatge i vam aconseguir que vinguéss. Ell va ser superpro-fessional, i de seguida connectàrem amb el seu mànager: tant, que aquest estiu, el 31 d’agost, anirem a tocar al poble del Tomeu, a Vilafranca de Bonany, i cantarem “No tinc son” amb ell.

Àlex Milian